

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Λυσίας, Ὑπὲρ Μαντιθέου §§1-3.7

A1.

1. – Λ: τοῖς κατηγοροῖς βουλομένοις ἐκ παντὸς τρόπου κακῶς ἐμὲ ποιεῖν
2. – Σ: Ἐγὼ γὰρ οὕτω σφόδρα ἐμαυτῷ πιστεύω
3. – Σ: εἴ τις πρός με τυγχάνει ἀηδῶς [ἢ κακῶς] διακείμενος
4. – Λ: ἐὰν μὲν τοῦτο μόνον ὑμῖν ἐπιδείξω, ὥς εὖνους εἰμί τοῖς καθεστηκόσι πράγμασι...
μηδὲν πῶ μοι πλέον εἶναι
5. – Λ: δέομαι ὑμῶν ἐμὲ μὲν δοκιμάζειν, τούτους δὲ ἡγεῖσθαι χεῖρους εἶναι.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Λυσίας, Ὑπὲρ τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων πρὸς τὸ Δημόσιον §§1-3

Επισήμανση: Το συγκεκριμένο παράλληλο κείμενο παρουσιάζει ομοιότητες, αλλά και διαφορές με το αντίστοιχο προοίμιο του Ὑπὲρ Μαντιθέου. Ομοιότητες θα μπορούσαν να εντοπιστούν ως προς τους στόχους που υπηρετεῖ ένα προοίμιο σε έναν δικανικό λόγο (εὐνοια, προσοχή, κατατόπιση), ως προς τους χαρακτηρισμούς και το ἥθος των κατηγορῶν κ.ά. Ωστόσο, παρατηρεῖ κανεὶς ὅτι ἐνῶ ὁ Μαντίθεος διακρίνεται γιὰ τὴν αυτοπεποίθησή του, ὁ ομιλητὴς σὲ αὐτὸ τὸ παράλληλο κείμενο ἔχει διαφορετικὸ ἥθος. Διαφορές θα μπορούσαν κατ' ἐπέκταση νὰ ἀναζητηθοῦν καὶ ὡς πρὸς τὸ ὕφος τῶν δύο ομιλητῶν.

B4. 1-γ, 2-δ, 3-ε, 5-β, 6-α

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Ἀντιφῶν, Περὶ τοῦ χορευτοῦ §§24-25

Ενδεικτικές νεοελληνικές αποδόσεις

Αυτή ήταν ἡ πρόκληση που του ἀπηύθυνα ἐνώπιον του δικαστηρίου. Καὶ ὄχι μόνο οἱ ἴδιοι οἱ δικαστές ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἀπλῶν πολιτῶν ἦταν ἐκεῖ ὡς μάρτυρες. Ωστόσο, ἀρνήθηκαν νὰ φέρουν τὴν ὑπόθεση στὴ δικαιοσύνη ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ ἐκτοτε ἀρνοῦνταν ἐπίμονα. Γνώριζαν πολὺ καλά ὅτι ἀντὶ νὰ τοὺς παράσχω ἀποδείξεις γιὰ τὴν ἐνοχὴ μου, μιὰ τέτοια ἐρευνα θὰ μου παρείχε ἀπόδειξη ὅτι ἡ δική τους κατηγορία ἦταν ἐντελῶς ἀδίκη καὶ ἀβάσιμη. Γνωρίζετε καλά,	Κι ἐνῶ ἐγὼ τοὺς προκαλοῦσα καὶ τοὺς πρότεινα ὅλ' αὐτὰ στὸ δικαστήριό, ὅπου ἦταν μάρτυρες οἱ ἴδιοι οἱ δικαστές καὶ ἄλλοι πολλοὶ ιδιώτες, αὐτοὶ οὔτε τότε ἀμέσως, οὔτε κατόπιν ποτέ ἕως αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν δέχτηκαν νὰ ἐνεργήσουν κατ' αὐτὸ τὸν δίκαιο τρόπο, ἐπειδὴ ἤξεραν καλά, ὅτι αὐτὸς ὁ ἐλεγχος δὲν θάβγαине πρὸς ὄφελος δικό τους κι ἐναντίον μου, ἀλλ' ἀντιστρόφως, γιὰτὶ αὐτό που μου κατηγοροῦσαν, δὲν ἦταν οὔτε δίκαιο οὔτε
---	---

άνδρες, ότι αυτοί είναι οι μεγαλύτεροι και ισχυρότεροι εξαναγκασμοί ανάμεσα στους ανθρώπους και ότι ο πιο σαφής και ο πλέον αξιόπιστος έλεγχος του δικαίου μπορεί να γίνει στις περιπτώσεις που υπάρχουν πολλοί ελεύθεροι πολίτες που γνωρίζουν (τα πράγματα) και (στις περιπτώσεις που υπάρχουν) δούλοι και είναι δυνατόν να αναγκάσει (κάποιος) τους ελεύθερους (να πουν την αλήθεια) με όρκους και με τον λόγο της τιμής τους, που είναι τα μεγαλύτερα και σπουδαιότερα πράγματα για τους ελεύθερους, και είναι δυνατόν (να αναγκάσει) τους δούλους με άλλα μέσα εξαναγκασμού, που, αν και πρόκειται να θανατωθούν (από τον κύριό τους), επειδή είπαν την αλήθεια, αναγκάζονται παρόλα αυτά να πουν την αλήθεια. Γιατί, στον καθένα η ανάγκη της παρούσης στιγμής είναι ισχυρότερη από αυτή του μέλλοντος.

Μτφρ. Maidment, K. J. 1941. Διασκευή από τα αγγλικά στα νέα ελληνικά.

Γ4.

α.

έν τῷ δικαστηρίῳ: είναι (εμπρόθετος) επιρρηματικός προσδιορισμός του τόπου στο λέγοντος.

ὧ ἄνδρες: είναι κλητική προσφώνηση.

ἀναγκάζειν: είναι (τελικό) απαρέμφατο) υποκείμενο στο απρόσωπο ρήμα *ἐξείη*.

ἄ: είναι υποκείμενο του ρήματος *ἐστίν* (αττική σύνταξη).

μέγιστα: είναι κατηγορούμενο στο (υποκείμενο) *ἄ* (από το *ἐστίν*).

ἡ παροῦσα: είναι (επιθετική μετοχή) ομοιόπτωτος επιθετικός προσδιορισμός στο *ἀνάγκη*.

αληθινό. Γνωρίζετε όμως, κύριοι, ότι αυτοί είναι οι μεγαλύτεροι και ισχυρότεροι εξαναγκασμοί, που μπορούν να γίνουν μεταξύ ανθρώπων, και ότι ο πλέον σαφής και ο πλέον αξιόπιστος έλεγχος του δικαίου μπορεί να πραγματοποιηθεί στις περιπτώσεις που υπάρχουν πολλοί ελεύθεροι πολίτες γνώστες των πραγμάτων και πολλοί δούλοι, και είναι δυνατό να αναγκάσει κανείς τους πρώτους να πουν την αλήθεια με τον όρκο και με τον λόγο της τιμής τους, που είναι τα μεγαλύτερα και ιερότερα πράγματα για έναν ελεύθερο, και τους δούλους με άλλα μέσα εξαναγκασμού, που κι αν μέλλουν ακόμη να θανατωθούν από τον κύριό τους, επειδή μαρτύρησαν, αναγκάζονται εν τούτοις να πουν την αλήθεια, γιατί πάντα η ανάγκη της παρούσας στιγμής είναι ισχυρότερη από τη μέλλουσα.

Μτφρ. Νίκη Δενδρινού. 1939.

β. «ὅτι οὐκ ἂν τούτοις κατ' ἐμοῦ ἔλεγχος ἐγίγνετο οὗτος»: δευτερεύουσα (ονοματική)
ειδική πρόταση ως αντικείμενο στη μετοχή (εὖ) εἰδότες